

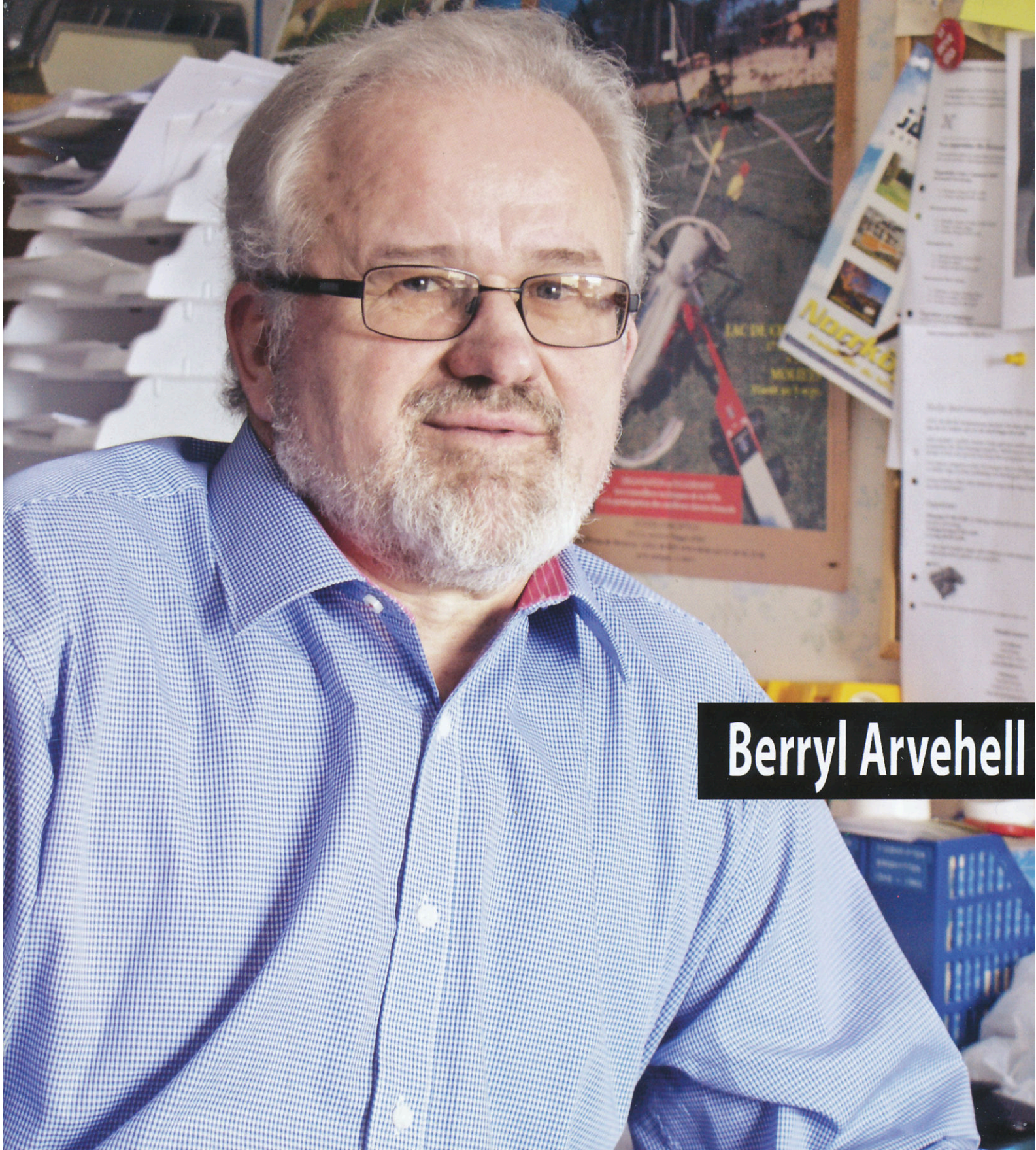


Officiellt Organ för
Svenska
Bågskytteförbundet

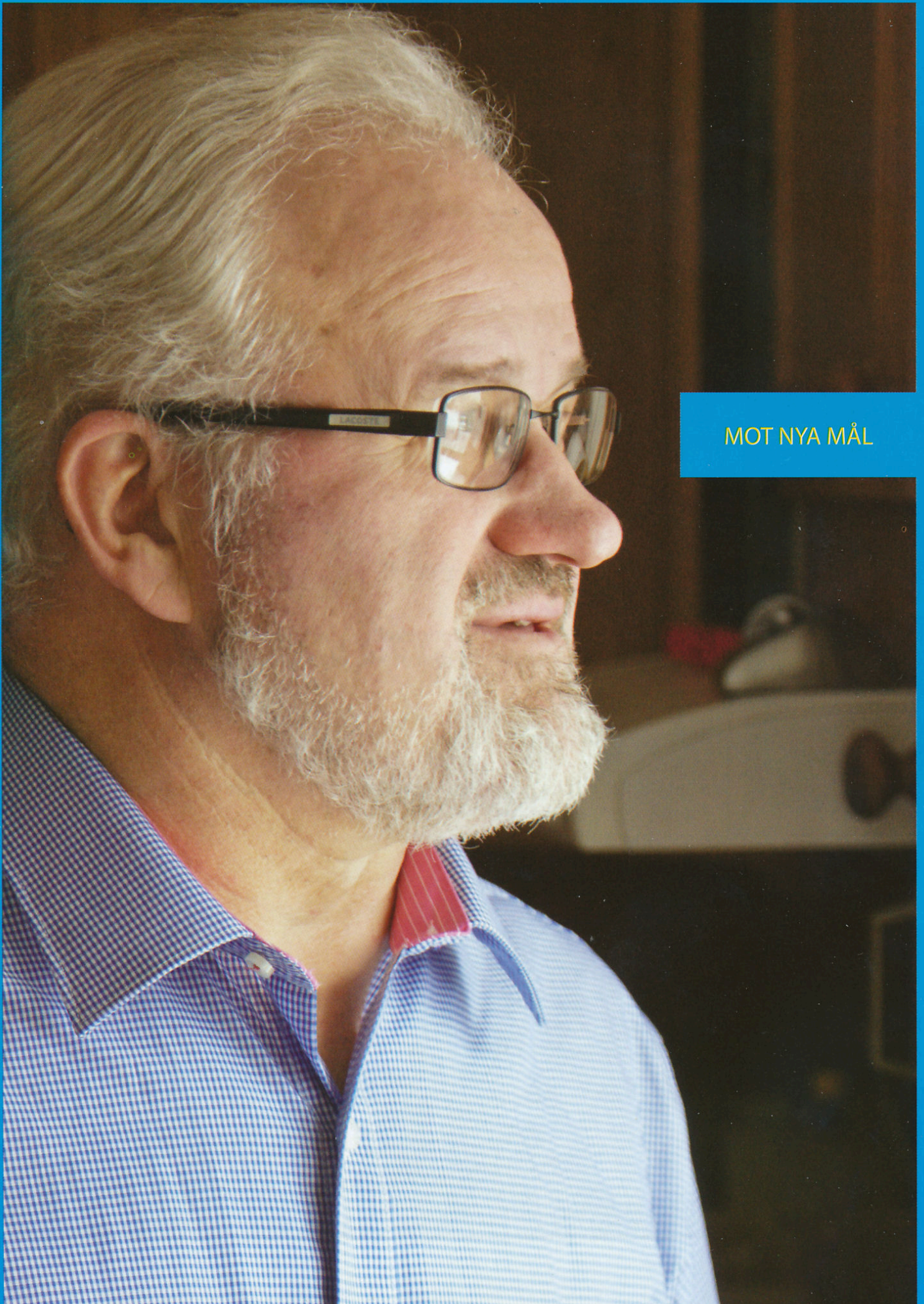
Tidskriften

BÅGSKYTTE

Årgång 64 Nr 3 2011



Berryl Arvehell



MOT NYA MÅL

Berryl Arvehell

- avgående förbundsordförande

TEXT & BILD: MIKAEL SVAHN



Berryl Arvehell

Månadens reportage handlar om Berryl Arvehell, en lojal, envis, målmedveten och engagerad eldsjäl som gillar idrott och att påverka. På stämman kommer han också att avgå som förbundets ordförande efter nära 20 år på posten. Första perioden gick från 1988 till 2003 samt från 2008 till 2011. Han har varit med om många omdanande förändringar där stegutbildningen, tränargrupper och övergången från 23 till 12 distrikt bara är några.

Jag tvekade länge, säger Berryl om jag skulle ta ordförandeklubban den här sista perioden från 2008. Jag hade i princip lagt ordförandeskapet bakom mig och tagit upp en del andra aktiviteter istället. Nu blev det ändå den smidigaste lösningen och efter att ha lyssnat lite hemma svarade jag ja. Överenskommelsen att jag skulle sitta fram till årsmötet 2011 och där är vi nu.

– *Hur känns det att avgå efter så lång tid?*

– Egentligen är det inte bra att sitta så länge på en och samma post, tycker Berryl. Under min tid som ordförande har jag varit med och myntat uttrycket "positivt kaos". Det innebär att man inte kan sitta med samma roll i en styrelse för länge då blir det bara ett evigt förvaltande. Det ledde till att jag medvetet föreslog lite omorganisationer då och då bara för att folk skulle få lite andra roller och bli lite hung- riga med andra uppgifter.

– *Var beslutet svårt?*

– Nej nu känns det rätt. Den sista perioden var tidsbestämd och dit har i nu kommit. Mellan 03 och 08 hann jag också med att skaffa mig andra intressen och kontaktytor. Därför känner jag att på ordförande- posten i bågskytteförbundet måste vi ha en "hung- rig" person som kan lägga hela sitt fokus där.

Ledarskapet som ordförande

– *Om du skulle lista tre bra egenskaper hos dig, vilka skulle det bli då?*

– Lojal, envis och målmedveten. Problemlösare vet jag att andra har tyckt, engagerad ett annat.

– *Är du en eldsjäl?*

– Det finns folk som tycker att jag är en. För mig är eldsjälen någon som lägger ned en massa ideell tid på något som han/hon tror på eller som man är intresserad av. Det ideella begreppet är centralt och det finns en skillnad mellan orden hobby och ideell, som tidsmässigt kan vara lika. Hobby gör man för sig själv medan ideellt är något man gör för något el- ler några andra. Det är inte för mig själv jag jobbar i bågskyttet utan för att åstadkomma något.

– *Vad har drivit dig i den här organisatoriska riktningen?*

– Jag har alltid tyckt det varit roligt att påverka och sitta i styrelser. Satt även i Sleipners styrelse nå- gra år men det jag gjorde minst är att titta på matcher. Annars är det styrelsearbetet där besluten, visionerna och målsättningarna tas som har stimulerat mig.

– *Så om du skulle gå in i vilken idrott som helst skulle du ha ett sorts visionstänk, går det att sätta ord på det?*

– Nja till att börja med kan man fråga sig hur defi- nierar man ordet vision? Men för mig är det en tanke om hur vi vill se ut någon gång längre fram i tiden. Det kan vara tre år eller 10 år. Hur tror vi att vi vill vara organiserade och hur tror vi att vi vill arbeta om ett visst antal år. Om man bara kan bestämma det så är det utifrån den visionen som man får skriva sin verksamhetsplan.

– Styrelsen kan inte göra allt och därför tror jag på att också jobba i projektgrupper. En förbundsstyrelse är enligt stämman ansvarig för att driva verksamhe- ten framåt.

Och man gör det oftast genom att arbeta i projektgrupper. Just i dag driver vi ett utvecklingsprojekt tillsammans med SISU, det finns också en marknadsgrupp. Dessa grupper drivs bl.a. av styrelsefolk och anställda men det är ett antal människor utifrån som deltar.

*- Hur får man folk att göra som man vill.
(Jobba)*

- Människan har en bra egenskap som gör att man inte hela tiden måste säga vad som skall göras utan är man överens om målet och man trivs och har kul då går alla mot målet. Som ordförande kan man inte heller fokusera på detaljer och lägga sig i för mycket. Alla har ett ansvarsområde och det gäller mer att se det övergripande, inspirera och förstå vikten av att ha kul. Det har fungerat väldigt bra, inte det minsta problem under alla år.

- Om du fick göra vad som helst i Bågskyttevärlden vad skulle du göra då?

- Utan ekonomiska tankar skulle jag se till att alla klubbar fick en egen anläggning och en bättre föreningsverksamhet. De föreningar som lyckats bäst under senare år är dom som har bra anläggningar.

- Om du fick ändra på vad som helst i Bågskyttevärlden vad skulle du ändra på då?

- Svår fråga. Utvecklingen måste ha sin gång. Hela processen innebär förändringar annars stannar det av. Jag kan inte lyfta fram någon enskild sak förutom att ständig hålla förändringen i gång. Att apa efter gör att det stannar av.

- I en tidigare intervju har du sagt att en ökning av antalet bågskyttar i landet inte är ett primärt mål utan att det är kvalitén ni (SBF) ville åt. Har kvalitén ökat sedan dess och vilken sorts kvalitét ville ni åt?

- Att det skulle bli bättre. Jag minns ju att i FITA på den tiden var man 30-40 nationer idag är man över 150 och konkurrensen är betydligt större. Skall vi då kunna hävda oss är det mycket som fordras men det är föreningsverksamhet, kvalitét och "basordning" som är avgörande för att kunna ta nästa steg.
- Det var nog så jag tänkte. Att det viktigaste var att skapa basordning och kvalitét så kommer det andra med automatik. Det gäller att ha en fungerande föreningsverksamhet först innan man säger nu skall vi bli 10 000 medlemmar till exempel. Just nu handlar den här basordningen om distrikts/föreningsutveckling och tränarfrågan. Att jobba med realistiska mål är också centralt.



Bågskytteklubben under Henry Jonsons tid var ett stort arbete., berättar Berryl.

Utvecklingen av svenskt bågskytte

Skall jag nämna sådant som fört Svenskt bågskytte framåt då måste jag nämna utvecklingen av utbildningsmaterial och bågskytteklubben under Henry Jonsons tid. Det var ett stort arbete. Vi gjorde också om hela domarutbildningen som påbörjades av Henry Jonson och övertogs av Börje Jonsson. Vi fick en ny grafisk profil när Jan Ruthblad var PR-ansvarig. Dessutom gick vi från 23 specialdistrikt till 12. Huvudsyftet med detta var egentligen två saker. Det ena var att vi i förbundet tyckte att arbetet mot distrikten skulle bli effektivare med endast 12 distrikt. Det andra skälet var att det fanns en rekommendation från RF om detta. Jag tycker fortfarande att det var rätt även om det inte blev som det var tänkt. Min tanke var ju att det skulle bli en intensivare kontakt mellan förbundet, dess anställda och distrikten. Det tror jag mest har berott på förändringar i hela samhället när det gäller föreningens betydelse. Förr var hela den demokratiska tanken uppbyggd på föreningsmodellen men folkbildningsidén har kommit bort. Det var så viktigt på 50-talet att vara med i en förening där föreningen, om det var idrott eller något annat, var som en folkbildningsmotor i demokratibygget Sverige.





Jag minns att många europeiska länder ville köpa vårt utbildningsmaterial.

- Och fortfarande är idrotten, näst efter politiken vår störstas demokratiska rörelse. Dom här sakerna började förändras ungefär samtidigt som vi gjorde den här övergången från 23 till 12 distrikt. Möjligen kan man säga att när många andra idrotter tappade medlemmar blev vi förskonade från detta och det kan denna omorganisation ha varit orsak till.

Tränarfrågan

- Fler saker som haft stor betydelse för utvecklingen av svenskt bågskytte var också satsningen på stegutbildningen. Definitivt ett jättelyft. Det utbildades tränare över hela Sverige och vi hade nivåer ända upp till steg 4. Sedan gjordes steg 4 om till den högre tränarutbildningen men detta var ett oerhört viktigt arbete för vår utveckling. Då tog vi ett riktigt kliv framåt skulle jag vilja påstå.

- Vi hade också ett antal tränargrupper inom varje landsdel som åkte

runt och höll i steg-2 utbildningen för att det skulle bli likartat.

Jag var själv med om detta i Götaland. Här tycker jag att tränarkåren under senare år har utarmats. Det är katastrofalt dåligt med bågskytte tränare i dag och då menar jag utbildade sådana.

Faktiskt skulle jag önska dessa tränargrupper tillbaka. Det står till och med i vår verksamhetsplan att vi måste få till en organisation kring tränarfrågan i olika steg. Det är ju det som är SBF:s roll.

SBF:s roll är inte att utbilda skyttar utan att utbilda tränare som sedan skall utbilda skyttar. Visst finns det några stycken som går HTU: n ibland men vad gör vi däremellan.

Den stegutbildning som bedrivits genom åren har gjort att den allmänna kunskapsnivån har ökat. Vilket säkert har gjort det lättare att skapa bra skyttar ute i föreningarna. Men jag tror ändå att dom tränare som finns ute i föreningarna "går i taket" ganska fort. Detta är tveklöst vår viktigaste uppgift att återskapa tränarorganisationen.

- *Du har även sagt att de europeiska bågskytteländerna kan ha mycket avvikande uppfattningar om sådant vi i Sverige tycker är självklara... är det fortfarande så?*

- Förr var jag ute internationellt väldigt mycket men idag vet jag inte. På den tiden låg Sverige långt framme när det till exempel gällde just tränarutbildning. Vi hade Leif Janson som rikstränare och hans arbete med myometertester. Inga andra länder hade sådant. Man ville köpa vårt utbildningsmaterial och myometrarna av oss. Idag tror jag inte att det förslaget finns längre.

FITA och "elitländer"

- FITA har uttryckt en oro för utvecklingen med länder som bara satsar på elit men inte har något annat.

- Vilket inte främjar FITA: ambition om att sprida bågskyttet. Hur ser du på detta?

- Det stora felet vi gjort är att vi envist sagt att vi skall följa FITA. Jag är helt övertygad om att alla länder har olika förutsättningar, ►►

Övriga uppdrag

- Vice ordförande i Norrköpings idrottsförbund,
- Ordförande i Eneby bollklubb.
- Sekreterare i Guldklubben.
- Ledamot i Bågskytteakademien.
- Medlem i 4 loger varav Bågens väpnare är en.
- 10-15 gånger per år anlitad som årsmötesordförande hos föreningar och förbund.

intresse, möjligheter, historia och så vidare. Alla är inte stöpta i samma form. Vad tror vi i Sverige är bäst för vår utveckling. FITA: s tävlingsbestämmelser är inte till för Sverige eller Norge eller Danmark utan dom är till för FITA: s mästerskapstävlingar. Och det är inte alls säkert att dom passar på den svenska marknaden vilket många tror. Jag tror att detta är ett av huvudskälen till att vi stått still i utvecklingen under några år. Att vi bara försökt att anpassa oss istället för att hålla utvecklingsprocessen igång. Så länge man apar efter är man efter, som någon uttryckt saken.

Livet efter stämman

- Vad kommer du att sakna?

- Ärligt talat tror jag inte att det är så mycket av arbetsuppgifterna men skall jag lyfta fram något så är det gemenskapen även om jag umgås med många i gänget även privat.

- Det har också varit himla skoj att ha fått träffa så många stora namn. Hela FITA: s styrelse, kommittéer och Jim Easton för att nämna några. Jag var bland annat med på den kongress där man valde Jim till ordförande. Faktum är att jag var med även före det, på Ruscones (ITA) tid.

- Dr Ugur Erdener som är en genomsympatisk man var Turkiets ordförande när jag lärde känna honom, det vill säga innan han blev FITA: s nuvarande ordförande.

- När Sigrid och jag var på Tavel-VM i Kanada 1997 träffade vi Ann Weber Hoyt och Earl Hoyt Jr. Det var Ann som vann VM före just Sigrid 1959. Darel Pace och Rick McKinney har jag träffat och så alla svenska storskyttar förstås.

- När JVM gick i Sunne 98 var Jim Easton där och eftersom han också var medlem i IOC och det är tradition att när en IOC-ledamot kommer till ett land på ett arrangemang bjuder man dit dom IOC-ledamöter som finns i det landet. Därför var jag och hämtade förre Facit chefen Gunnar Ericsson och Gunilla Lindberg på flygplatsen och skjutsade upp dom till Sunne. Ett annat minne jag har var från Tavel-VM i Djakarta, Indonesien 1995. Där vann Rick McKinney grundskjutningen ganska komfortabelt, minns inte resultatet men det var över 1300p i alla fall. I första matchen möter han 64: an och blir utslagen. Det var mycket resande ett tag och i början var ju det kul men till slut fick jag säga nej.

Nationellt har jag även haft förmånen att träffa och bli vän med många i den svenska idrottsvärlden, RF, SISU, SOK och andra kollegor inom SF: en.

- Vad skall du göra sedan?

- Ja nu blir det några år med bland annat Eneby Bollklubb där vi nyligen byggt en inomhushall för fotboll med mätten 77x40 meter med konstgräs och just nu håller på med att dra in fjärrvärme och vi kommer också att bygga till en kanslibyggnad så det finns att göra. Sedan har jag faktiskt sagt att jag skall börja skjuta igen även om inte så många verkar tro mig, vi får väl se vem som får rätt.



På Vrinnevikjakten 1958 vann jag ett väffeljärn.



Där ute har jag en butt!

Jag har till och med skaffat mig en ny fristilsbåge. Jag kommer att växla lite mellan fristil och långbåge. Det är helt olika syften för mig, fristilen blir lite mer allvar medan långbåge för mig mer handlar om Back to Basic. Jag sköt ju min första tävling redan 1958 så jag har ju hållit på ett tag. Så om jag inte träffar med varenda pil i långbåge då kan jag ta det men missar jag en fristilspil då blir jag irriterad. Jag kommer att göra comeback i år och jag vill utnyttja sommarhalvåret ute i stugan där jag kan ha bågen stående klar. Då är det bara att haka på strängen och skjuta.

- När kommer memoarerna?

- Inte just memoarer kanske, det är ju bara en namnfråga men jag har faktiskt funderat på att tömma hjärnan på minnen och det är klart, börjar man att nysta så finns det en oerhörd mängd av den varan. Jag sköt min första stålspil på Himmels-talundsfältet 1954 det var en etta lågt och första tävlingen 1958 var Vrinnevikjakten där jag sköt 555poäng. Första tävlingen jag vann i seniorklassen, då var jag bara 16 år var Ljungsbrojakten och jag fick ett väffeljärn minns jag.